

[Poul Hartling.]

kom fra ordførerne. Jeg er enig med det ærede medlem hr. Poul Møller i, at det må være vigtigt, at vi værner om tingets anseelse.

Det ærede medlem hr. Poul Dam forstod ikke rigtig dette her; han mente, at regeringens forslag måtte have forrang. Jeg siger ligesom det ærede medlem hr. Hilmar Baunsgaard, at det var da morsomt at se hr. Poul Dam i den rolle. Da vort forslag om sygeforsikring var til første behandling, da sagde hans partifælle hr. Skræppenborg-Nielsen, at han godt forstod vor utilfredshed med, at forslaget var blevet henlagt så længe. Der måtte gælde samme regler for alle partier her i folketinget, og det var usagligt, at det havde ligget i 6 uger uden at være blevet behandlet. Jeg stiller mig ikke bag ordvalget i disse udtalelser, jeg siger bare: sådan sagde hr. Skræppenborg-Nielsen. Men jeg indrømmer, at det var den 7. marts, og der er jo sket noget siden.

Jeg takker den radikale ordfører og liberalt centrums ordfører og vil sige til sidst, at det ikke forekommer mig, at den foreslåede regel er særlig stiv. Den er da ikke nær så stiv som de regler, vi har for spørgsmål eller forespørgsler; der er jo bestemte regler for, hvor hurtigt et spørgsmål og en forespørgsel skal frem. Man må også i forretningsordensudvalget kunne finde en regel for dette her. Vi skal ikke kives om det ene eller det andet antal dage; jeg går gerne ind på liberalt centrums tanke om, at det kan være et andet dagetal, hvis det føles praktisk. Men jeg synes, det må være rigtigt, at folketinget skaffer sig dette værn, og jeg takker for den forholdsvis milde luft, der har været om tanken om at indføre den slags regler.

Poul Sørensen: Også jeg blev noget forundret over ministerens stilling til forslaget, altså den principielle. Ministre må da ikke tro, at de skal gennemarbejde hele sagen og komme til folketinget ved en

førstebehandling og klare den op — også andre talere har været inde på det. Det må selvfølgelig være sådan, at ministre overholder de spilleregler, som vi én gang har vedtaget her i tinget.

Når vi nu er tvunget til at diskutere denne sag, vil jeg komme med et hjertesuk, og det er, at vi nu over for offentligheden har forsøgt at modernisere arbejdet og føre forhandlinger her, som kan være klare og let tilgængelige derved, at partiernes ordførere pålægger sig ved første behandling en tale-tid på 10 minutter; her kan man kun få lejlighed til at fremføre de rent principielle ting. Men vi ved jo fra adskillige forhandlinger, at ministrene er ved at slå denne regel i stykker. De stiller her med store taler, som går i dybden på en sådan måde, at ordførerne af ministrene tvinges til at bryde den regel og aftale, vi har. Jeg har rejst spørgsmålet tidligere i forretningsordensudvalget, uden at det har hjulpet en tøddel. Vi ved jo, at den måde, ministre i forhold til folketinget ofte optræder på, er uheldig. Man skulle næsten tro, at det somme tider var en diskussionsklub, hvor ministeren absolut skulle have det sidste ord. Jeg skal vel vogte mig for at nævne navne, for så vil det blive opfattet som personlig forfølgelse af undervisningsministeren, og det er det ikke. Men hvis ikke ministrene efterhånden forstår det, så må vi i folketingets forhandlinger — og dem har vi herredømme over — gribe ind og sætte en meget snævrere taletid for ministre; ellers får vi ikke den forhandlingsform, som offentligheden har krav på. Dette har jeg gerne villet sige. Jeg havde håbet, at man kunne komme igenem forhandlingerne i forretningsordensudvalget uden at sige det her, men nu er sagen fremme, og derfor må det siges, at ministres rette optræden og medvirken i folketingssalen er en nødvendighed for, at arbejdet kan afvikles. Folketinget må nu efter min mening tage op til overvejelse, om vi ikke skal give snævrere regler for ministre, hvis de ikke selv kan finde ud af det. Det skal altså være sagt klart fra min